

Nåde – fra begynnelse
til ende, side 5

Troens rettferdighet,
side 7

Romerbrevet – kapittel 4,
side 9

Gud og det onde,
side 12

Nr. 1 2015 - 35. ÅRGANG

BIBEL OG BEKJENNELSE

UTGITT AV DEN LUTHERSKE BEKJENNELSESKIRKE

Til minne om Alvar Svenson (1946-2015)

Den 2 februar 2015 døde pastor Alvar Svenson etter lengre tids sykdom. Han ble født i 1946 i Espihult, en liten bygd i Småland i nærheten av Ljungby. Allerede i ungdommen ble han aktiv i Bibeltrogna Vänner, og begynte tidlig som predikant. I 1974 var han med å grunnlegge Lutherska Bekännelsekyrkan i Uppsala i Sverige, og ble presteordinert samme år. I 12 år var han pastor i LBKs församling i Piteå i Norrland. Deretter flyttet han sammen med sin hustru Elaine og sine tre barn tilbake til Småland, der han var pastor i St Markus evluth församling i Ljungby til sin død. I tillegg til forsamlingsarbeidet var han også i flere perioder med både i LBKs kirkestyre og lærekommissjon. I 18 år var han formann i styret for Stiftelsen Biblicum. I tillegg var han i mange år redaktør for tidsskriftet Biblicum.

Alvar Svenson var en av LBKs mest markante personligheter. Han forkynte Guds rene ord i lov og evangelium med stor iver til omvendelse og frelse, til styrke og oppbyggelse. Han var en trofast sjelesørger som alltid hadde tid til åndelige samtaler med mennesker i alle aldre. Etter at kreftsykdommen rammet ham, fortsatte han å være til oppmuntring og styrke ved sin faste tro på Herren Jesus og sin sterke visshet om nåden og saligheten.

Det blir tomt etter Alvar Svenson. Gjennom mange og vanskelige prøvelsetider for kirken stod han fast og lot seg ikke rokke fra sin klare og tydelig bekjennelse til Guds ord. Vi som arbeidet sammen med ham, opplevde det veldig styrkende å få være Alvars medarbeider i kampen for Guds ords sannhet. Det var trygt og godt å arbeide sammen med Alvar, og vi kommer til å savne ham, savne hans dype alvor, hans sterke engasjement, hans trofasthet og utholdenhet, hans glade latter og gode humør. Han hadde

ikke særlig store tanker om seg selv. Han kjente seg ofte svak og dårlig. Men han visste at nåden var nok for ham, slik som den er for oss alle, og at Guds kraft fullendes i svakhet.

Ofte når noen dør, sier vi at vi har mistet dem som dør. Men det er vel kanskje ikke helt rett å tale slik. For når Paulus snakker om døden, bruker han faktisk ikke ordet «tap», men han taler om døden som en «vinning». Han sier: «Å leve er for meg Kristus, og å dø er en vinning» (Fil 1,21). For en som ikke tror på Herren Kristus, føles døden som et tap.

For alt det han har satt sin lit til i dette livet, går tapt i døden. Men for alle som tror på Frelseren, er faktisk døden en vinning. Også for oss som sitter igjen når en av våre kjære har gått bort, er det en vinning. Vi kan nok kjenne sorg og savn. Og slike følelser er helt naturlige.

Men likevel er døden en vinning. Vi forstår at det var en vinning for Alvar. Sykdommen hadde kommet så langt. Han var så svak, og han lengtet slik etter å få flytte herfra hjem til Gud. Så for ham kjentes det virkelig som en vinning. For det var en av troens stridsmenn som hadde fått legge ned våpnene og gått inn til den evige hvilen. Troens seierskrans lå ferdig for ham. Men også for oss er døden en vinning. Når vi en gang skal få avslutte vandringen på jorden, og vi har fullført løpet og bevart troen, da er døden en vinning for oss også. Det er en vinning for hele Kristi kirke.

La oss som er igjen her på jorden, se til at vi følger etter Alvar i troen på evangeliet om Ham som døde for våre synder og som oppsto seierriktig den tredje dagen fra de døde.

Vi lyser fred over Alvar Svensons minne!

Egil Edvardsen

Den gode hyrdens stemme – ikke en stemme blant mange

AV ALVAR SVENSON

«Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde gir livet sitt for sauene. Men den som er leiekar og ikke hyrde, og som selv ikke eier sauene, han forlater dem og flykter når han ser ulven komme, og ulven kaster seg over dem og sprer flokken. For han er bare leiekar og har ingen omsorg for sauene. Jeg er den gode hyrde. Jeg kjenner mine og mine kjenner meg, slik som Faderen kjenner meg og jeg kjenner Faderen. Jeg gir livet mitt for sauene. Jeg har også andre sauer, som ikke hører til denne flokken. Også dem må jeg lede. De skal høre min stemme, og det skal bli én flokk og én hyrde» (Joh 10,11-16).

Det går faktisk an å lytte uten å høre hva som blir sagt. Iblant kan det være masse lyd som kommer imellom og forstyrrer, men det kan også være at man ikke er interessert og derfor ikke bryr seg om hva som blir sagt.

Vår tid er full av lyd. Ofte er det mest ulyd, slik lyd som er smertefull for øret. Noen ganger er lyden så høy at hørselen rett og slett blir skadet.

Vi hører mye, så mye at vi må filtrere bort en del. Vi får masse

informasjon av alle slag. På et lite øyeblikk får vi høre nyheter om jordskjelv på andre siden av jordkloden.

Teksten vår er nok en av Bibelens mest kjente tekster. I kristne hjem finnes det ofte bilder av hyrden som holder et lam i armene. Jeg har sett hvordan man for eksempel i kristne barnehager har et bilde av hyrden som bærer lammet. Jeg tror at de fleste barna vet hva som menes når vi snakker om hyrden, særlig menighetens barn som har vært med på julespill og hørt om hyrdene som gikk til stallen og så barnet i krybben.

En av Bibelens mest kjente tekster er også en av de mest hemmelighetsfulle. Hva sier Jesus egentlig her? Først og fremst at han er den gode hyrden. Da kan vi tenke oss en hyrde blant mange andre, bare litt ekstra omsorgsfull, en god hyrde blant andre gode hyrder.

Men han fortsetter med å tale om hva som kjennetegner den gode hyrden. En egenskap som skiller ham fra de hyrder som er leide, er at han gir sitt liv for sauene, til forskjell fra den leide hyrden som flykter for å redde

sitt eget liv når han ser at flokken blir angrepet. Han føler seg truet og overlater hjorden til sin egen skjebne. Bare han selv blir berget, får det gå med sauene som det vil.

Men den gode hyrden flykter ikke. Han gir sitt liv for sauene. Hva tenker du når du hører dette? Egentlig høres det jo ganske meningsløst ut. For når han har gitt sitt liv for sauene, er de jo uansett uten hyrde. Da kunne han like gjerne ha flyktet. Men slik er det ikke. Med dette uttrykket viser Jesus at han er uerstattelig. Det er ikke slik at han er en god hyrde blant andre. Det fins bare *en* som kan kalles «den gode hyrde». Vi må forstå hans ord slik at han gir sitt liv *i stedet for* sauene. I stedet for de dømte sauene trer han inn, tar deres plass og ofrer sitt liv for dem.

Bak disse ordene ligger altså en fryktelig virkelighet. Sauene er dømt til å dø. Her dreier det seg ikke lenger om små, lodne lam, men om menneskene, ja, hele verden. Det gjelder oss alle, vi som ble revet med i Adams syndefall.

Fordi vi er mennesker, er vi alle under dommen, som er døden. I denne fryktelige tilstanden

kommer den gode hyrden inn i verden og gir sitt liv som løsepenge for menneskene. Han tar på seg hele verdens syndeskyld. Han sier: «Jeg har ikke kommet til verden for å dømme verden, men for å frelse verden.»

Han er ikke en hyrde blant mange hyrder. Han er den gode hyrden som gir sitt liv – ikke en meningsløs selvpoppofrelse, men et sonoffer som bringer virkelig forsoning mellom Gud og mennesker. «Gud var i Kristus og forsonte verden med seg selv,» sier apostelen (2 Kor 5,19).

Vi sa innledningsvis at denne teksten kanskje er Bibelens mest kjente, men den er også full av store og hemmelighetsfulle sannheter. Og dette at den gode hyrden gir sitt liv, er nettopp en slik sannhet. Men det slutter ikke der, for han fortsetter med å tale om hvordan han kjenner sine sauer og er kjent av dem. Han er kjent av dem på samme måte som han kjenner sin Far og er kjent av ham. Og så sier han enda en gang: «Jeg gir livet mitt for sauene.»

Deretter sier han at han også har andre sauer som han skal lede fordi de kjenner stemmen hans. Samtidig som han sier at han gir livet sitt for sauene, taler han altså om hvordan han kjenner sauene sine og hvordan de hører stemmen hans. I dette ligger også den sannheten at han ikke skal bli værende i døden. Han skal beseire den. Han gir sitt liv, men han skal være kjent som den som lever. Stemmen hans skal lede sauene, og den skal lede dem hjem.

Han sier selv: «Ingen tar mitt liv, jeg gir det frivillig. For jeg har makt til å gi det og makt til å ta det tilbake igjen» (Joh 10,18). Slik er den gode hyrden. Han gir sitt liv, men han tar det tilbake, og med sin stemme leder han sin hjord.

Stemmen hans har ikke stilnet. Tvert imot, fordi han døde for sauene, lytter de til ham. Sauene hans kjenner ham som den som var død, men som lever i evigheters evighet.

Den gode hyrden dør ikke fordi han er maktesløs mot den sterke overmakten. I Joh 11,52 står det at han ikke bare skulle dø for folket, men også samle og forene Guds spredte barn.

Det høres mye lyd og mange stemmer som vil lokke oss bort fra den gode hyrdens stemme. De leide hyrdene, som Jesus taler om, er nettopp slike stemmer. De mener at de eier sauene, og framtrer nettopp som om de var rettmessige eiere og ledere. Men de tar ikke noe ansvar og har ingen følelse for de stakkars sauene. Jesus sier at når farene truer, flykter de. Ja, de er selv med på å sette sauene i fare. Den største faren er de selv. Med sitt liv og sin lære utgjør de en stor fare for hjorden. Men den gode hyrdens stemme er bare én!

Jesus advarer mot de leide hyrdene når han sier: «Ta dere i vare for de falske profetene! De kommer til dere i saueham» (Matt 7,15). Det er deres stemme han advarer mot når han advarer mot faren for forførelse, mot stemmer som sier: «Kom hit, hør på meg! Her fins det muligheter til framgang, lykke og velstand.» Her fins det krefter som kan fortelle deg hva du skal gjøre og tro, stemmer som frister til synd mot Guds bud, som sier at det ikke er så farlig å prøve.

På denne måten overdøves den gode hyrdens stemme av masse lyd som klinger godt i ørene. Slik var det allerede på profetens tid da det også var mange stemmer som ledet bort fra den stemme som talte gjennom profeten. Derfor klager profeten: «Herre, hvem trodde vårt budskap?»

Vi tenker av og til: Hvem bryr seg egentlig om hva vi forkynner? Hvem bryr seg om kirkens budskap? Men den gode hyrdens stemme er bare én! Derfor er det så utrolig viktig å lytte til den stemmen. Den kan ikke byttes ut. Ingen stemme i verden kan erstatte hans stemme.

Og den fins bare ett sted: I hans ord, i Bibelen. Dette er noe jeg alltid forsøker å innprente i mine konfirmanter når de synes jeg er så hard når det gjelder å lære hvilke bøker som inngår i Bibelen vår. Det er nemlig bare de bøkene som skal avgjøre hva som skal forkynnes i kirken. Derfor må vi hente vårt budskap fra de bøker som er den gode hyrdens stemme.

Sauene i Herrens hjord hører sin hyrdes stemme. Når David synger om at Herren er hans hyrde (Salme 23), er budskapet at han ledes av hans stemme. Det er Herren som leder ham til beitemarkene og det friske vannet. Det er Herren som leder ham gjennom mørke og dødsskygge. Det er Herren som dekker bord for ham like for øynene på fiendene. Det er Herren som lar hans beger renne over også i det tørre landet uten vann.

Den gode hyrdens liv har betalt for vårt liv. Han har betalt for våre overtredelser og synder. Han har seiret over døden for at vi skal leve. Han taler til oss for at vi skal ledes til det friske vannet og ha overflod.

Det er bare i hans hjord vi har håp for evigheten. Det er i hans hjord vi synger med jubel om frelsen. I den leide hyrdens hjord er sauene ensomme og forlatte, uten Gud og uten håp.

Men sauene i Herrens hjord skal bo i Herrens hus for evig. Amen.

(Denne prekenen ble holdt av pastor Alvar Svenson i Markuskyrkan, Ljungby, i april 2013).

© Marianne Mortensen

Nåde – fra begynnelse til ende (3)

AV DANIEL A WITTE

Guds ufortjente nåde og tilgivelse varmer hjertet og gir glede til alle syndere.

Den kristne, amerikanske forfatteren Philip Yancey forteller en sann historie om en venn som arbeidet blant de hjemløse i Chicago. «En prostituert kom til ham,» forteller Yancey. «Hun var i en elendig tilstand, hjemløs, med dårlig helse, ute av stand til å kjøpe mat til sin to år gamle datter. Øynene var fulle av tårer i det hun bekjente at hun hadde leid ut datteren sin – et to år gammelt barn! – til menn.» (Jeg utelater detaljene. Hun brukte datteren til å betale sitt eget stoffmisbruk.)

«Min venn orket nesten ikke å høre de tragiske detaljene i hennes historie. Han satt stille og visste ikke hva han skulle si. Til slutt spurte han om hun noen gang hadde tenkt på å gå til en kirke for å få hjelp.

‘Jeg glemmer aldri det forundrede uttrykket i ansiktet hennes,’ fortalte han meg. ‘Kirken!’ skrek hun. ‘Jeg vil aldri noen gang gå dit! De får meg bare til å føle meg enda verre enn jeg allerede er!’» (*The Jesus I Never Knew*, s. 147-148).

Som så mange andre, virker det som at hun trodde at kirken bare var for de gode og respektable menneskene i samfunnet. For å få nåde må du være verd det. Hennes liv diskvalifiserte henne til nåden. Hun var skyldig. Hun skammet seg over det livet hun levde og følte at hun befant seg utenfor Guds nådes rekkevidde.

Nåde gir glede til syndere

Vi kjenner alle til følelser som skam og skyld. De har en bitter smak og gjør det vanskelig for oss å puste. De kommer til oss i mange former, selv om ikke alle er så sterke som kvinnens følelser i Yanceys historie. Vår fortid kan også være fylt med mørke hemmeligheter. Kanskje en abort som ble utført for lenge siden, fremdeles fins skjult dypt der inne. Ting som er blitt sagt eller gjort mot venner og familie, kan være glemt av de andre, men selv glemmer du det ikke. Det kan være en hissig epost som du sendte til den personen som provoserte deg. Det var så enkelt å trykke på svarknappen, men forlegenheten og skammen forsvinner ikke selv om du prøvde å be om unnskyldning. Svik og for-

sømmelser i ekteskapet og barneoppdragelsen plager deg. Det kan være så mange ting som lammer oss.

Og nå halter du – inni deg. Det er som om du har vært i en bilulykke. Du har ikke bare brukket beinet; det er blitt helt knust. Smerten og svakheten gjør deg hjelpeløs og ute av stand til å gjøre det rette.

Husker du hva David – som hadde erfart litt hva skyld innebar – ba til Gud i en slik stund? «La lemmene du knuste, få juble» (Salme 51,10).

Han ba ikke bare om at det som var knust i ham, måtte bli leget, men få *juble*. Kan dette skje med deg også? Kan du få *juble* i ditt dypeste indre?

Selvfølkelig! For Guds nåde er sikker og viss, og den gjelder deg. Den gjelder alle. Og nåden forvandler deg også.

Et eksempel fra Det nye testamente

Lukas forteller om en hendelse som viser at Guds nåde gir glede og forvandler syndere (Luk 7,36-50). Det er en historie om en kvinne som haltet omkring like sje-

lelig handikappet som oss på grunn av skam og skyld. Denne kvinnen var en beryktet synder. Antakelig var hun prostituert, selv om Lukas ikke sier noe om det.

Heller ikke forteller Lukas noe om hva kvinnen sa idet hun nærmet seg Jesus som lå til bords hos fariseeren Simon. Hva kunne hun vel si? Men det Jesus sa og gjorde, forandret alt. Det forandrer også alt for oss nå.

Den syndige kvinnen må ha møtt Jesus før hun kom inn i Simons hus. Hun hadde hørt at Jesus tilga all synd. Nåden overvældet henne. Hun var vant til å selge seg selv, men Jesus ville kjøpe henne og alle syndere ut av skammens slaveri.

Hun kunne ikke ha kjent til alt det vi vet om Jesus og korset. Vi vet at Jesus sto opp fra de døde, for opp til Guds høyre hånd, og lovet at han snart skulle komme tilbake for å bringe oss inn i sin ubegriperlige salighet. Men Jesu nåde fylte denne kvinnen med så stor takknemlighet at da han kom tilbake til landsbyen hennes og hun fikk høre at Jesus var der, kunne hun ikke vente. Selv om det innebar at hun måtte trenge seg inn i et flott selskap og at det så tåpelig ut det hun gjorde, måtte hun bare gå til Jesus og helle velluktende olje på ham.

Jesus lå som de andre på en lav benk, slik datidens skikk var. Han lenet seg med hodet mot bordet. Da kvinnen kom inn og så hvordan Jesus lå, så hun at hun ikke kunne helle oljen over hodet hans. Den eneste muligheten var å helle den over føttene.

Deretter må følelsene ha over-

vældet henne. Hun begynte å gråte. Kanskje var det fordi hun så Jesus. Kanskje var det fordi hun følte seg så elendig og pinlig sammenlignet med alle de fine gjestene. Hvordan kunne hun vise Jesus hva hun følte? Ingen ord kunne vise det. Så hun gråt – mer enn bare litt. Tårene strømmet nedover kinnene og ned på Jesu føtter.

Hva skulle hun gjøre? Hun hadde ikke med seg noe håndkle. Hun hadde vel ikke tenkt at det kom til å bli nødvendig. Eller kanskje hun hadde glemt det? Flere tårer, men ingen skam. Hun slapp ut det lange håret, bøyde seg ned og tørket det varme, salte vannet av Jesu føtter.

Om du har langt hår, er sannsynligvis det å tørke et menneskes skitne føtter med håret, det siste du ville gjøre. Dette var imidlertid en jødisk kvinne i det første århundret. Jødiske kvinner slapp aldri ut håret sitt offentlig.

Men denne kvinnen brydde seg ikke lenger om hva andre tenkte om henne. Hun måtte vise Jesus hvor mye hun elsket ham for hans grenseløse og ufortjente kjærlighet. Alt det som var blitt knust i henne på grunn av hennes synder, var blitt helbredet av Jesu tilgivende kjærlighet, og det fylte henne med glede. Så etter at hun var ferdig med å tørke føttene til Jesus med håret sitt, kysset hun dem. Deretter helte hun parfymen over dem.

Mens dette skjedde, tenkte fariseeren Simon: «Denne mannen er en ingen profet, uansett hva folk sier. Vet han ikke hvilken syndig kvinne hun er?»

Jesus visste ikke bare hvilken

kvinne hun var. Han visste også hva Simon tenkte.

Derfor fortalte Jesus en historie for Simon om to menn som skyldte penger. En skyldte fem hundre daglønner, den andre femti. Hvem ble mest takknemlig da pengeutlåneren etterga begge gjelden?

Simon sa at han trodde den som skyldte mest, ville holde mest av pengeutlåneren. Simon hadde rett.

Men dermed ble han selv avslørt. «Ser du denne kvinnen?» spurte Jesus. «Jeg kom inn i ditt hus; du ga meg ikke vann til føttene mine, men hun fuktet dem med tårer og tørket dem med håret sitt. Du ga meg ikke noe velkomstkys, men helt fra jeg kom, har hun ikke holdt opp med å kysse føttene mine. Du salvet ikke hodet mitt med olje, men hun smurte føttene mine med den fineste salve.»

Hvorfor hadde Simon gjort så lite og den syndige kvinnen så mye? Jesus sa til Simon: «Hennes mange synder er tilgitt.» Den tilgivelsen hadde forvandlet henne. Hun elsket Jesus mye.

For å styrke henne fortalte Jesus henne det alle syndere trenger å høre om igjen og om igjen: «Syndene dine er tilgitt.»

På en måte virker det som at de andre gjestene forsto det. De spurte hverandre: «Hvem er han, som til og med tilgir synder?»

Han er Jesus, Gud kommet i kjød, med nåde og tilgivelse, en nåde som også forvandler.

(Dette er tredje artikkel i en serie om nåde. Daniel Witte er pastor i Lakewood Ranch, Florida.)

Troens rettferdighet

AV MARTIN LUTHER

I Paulus' brev til galaterne vil han grunnfeste læren om troen, nåden, syndenes forlatelse eller den kristne rettferdighet, slik at vi kan ha fullkommen kjennskap til den og kjenne forskjellen mellom den kristne rettferdighet og alle andre former for rettferdighet. Det finnes nemlig mange slags rettferdighet. Vi har den politiske rettferdighet, den som keiseren, fyrstene i denne verden, filosofene og juristene tar seg av.

En annen slags rettferdighet er den seremonielle, som de menneskelige avleveringer, slike som pavens overleveringer og tilsvarende, forkynner. Den kan familiefedre og lærere uten risiko videreformidle, når de ikke tillegger den noen kraft til å gjøre opp for synder, til å behage Gud og gjøre noen fortjent til nåden, men formidler seremoniene kun som noe nødvendig for innprente moralsk selvbeherskelse og bestemte skikker.

I tillegg til disse har vi også en annen slags rettferdighet, nemlig den som har med loven å gjøre, budenes rettferdighet, som Moses forkynner. Den forkynner vi også – etter læren om troen.

Langt over alle disse formene for rettferdighet har vi troens eller den kristne rettferdighet, som må skjernes så nøye som bare mulig

fra disse vi har nevnt ovenfor. De er nemlig direkte motsatt denne, både fordi de er resultat av keiserens lover, pavens overleveringer og Guds bud, og fordi de har med våre gjerninger å gjøre og kan oppfylles av oss ut fra de rent naturlige forutsetningene, eller også ut fra en særskilt gave fra Gud. (Også disse formene for gjerningsrettferdighet er jo Guds gaver, som alt det vi har.)

Men den mest fullkomne form for rettferdighet, trosrettferdigheten, som Gud tilregner oss gjennom Kristus, uavhengig av gjerningene, er verken en politisk rettferdighet, en seremoniell rettferdighet eller den guddommelige lovs rettferdighet. Heller ikke har den noe med våre gjerninger å gjøre. Nei, den er helt annerledes. Den er en rent passiv rettferdighet, mens de formene som er nevnt ovenfor, er aktive.

Her er det nemlig ikke slik at det er noe vi utfører eller gir Gud. Vi tar bare imot og avfinner oss med at det er en annen, nemlig Gud, som handler i oss. Derfor passer det å kalle denne troens rettferdighet eller den kristne rettferdighet, for passiv. Den er jo også en rettferdighet som er skjult i et mysterium, og som verden ikke forstår. Ja, ikke engang de kristne holder skikkelig fast ved den, og

det er bare med nød og neppe at de begriper den når de er i anfektelser. Derfor må den ustanselig innprentes og oppøves gjennom kontinuerlig bruk. Og den som ikke holder fast på den eller får tak i den når samvittigheten rammes av angst og bekymringer, kan ikke bestå. Det finnes nemlig ingen annen rettferdighet som er en så fast og trygg trøst for samvittighetene som denne passive rettferdigheten.

Den menneskelige svakhet og dumhet er imidlertid slik innrettet at vi, når vi er i dødsfare og samvittighetsangst, ikke fester oss ved noe annet enn våre egne gjerninger, vår egen verdighet og loven. For når den avslører synden for oss, melder vårt tilbakelagte liv seg straks i minnet, synderen sukker av tung sorg i sinnet og tenker med seg selv: «Å, hvor elendig jeg har levd! Hadde jeg bare kunnet leve lenger, skulle jeg ha forbedret min livsførsel!» Den menneskelige fornuft er heller ikke – så dypt er dette onde rotfestet i oss, og så fastgrodd er vi i denne ulykkelige vane – i stand til å frigjøre seg fra denne fokuseringen på den aktive rettferdigheten, på sin egen rettferdighet, og i stedet feste blikket på den passive rettferdigheten, den kristne rettferdigheten. Nei, den klamrer seg bare til den aktive. Og ved å

misbruke vår naturlige svakhet forsterker og forstørrer Satan disse tankemønstrene. Dermed kan det ikke gå annerledes enn at samvittigheten blir desto mer skrekkslagen, forvirret og lammet av angst.

Menneskesinnet er nemlig ute av stand til å finne trøst i seg selv, til å feste seg ved nåden alene når bevisstheten om og angsten for synden melder seg, eller til konsekvent å avvise all gjerningsdiskusjon osv. Dette er nemlig slikt som ligger utenfor menneskelig makt, tanke og innbilningskraft. Ja, det ligger til og med utenfor det Guds lov kan make. Til tross for at den er det største av alle goder i verden, er den ganske enkelt ute av stand

til å gi en skrekkslagen samvittighet fred, og det i den grad at den til og med formørker den ytterligere og fører den inn i fortvilelsen. Det er jo gjennom loven at synden først for alvor blir synd, Rom 7 (13).

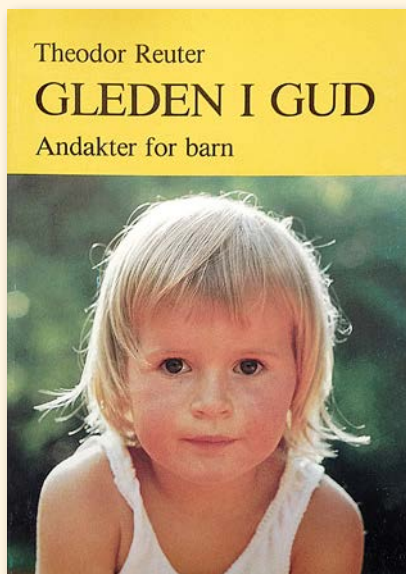
Mot fortvilelsen og den evige død har den sorgtyngede samvittighet altså ikke noe annet middel enn å gripe tak i det løfte om nåde som rekkes i Kristus, det vil si i denne troens rettferdighet, den passive eller kristne rettferdighet. Den sier som så: «Jeg streber ikke etter den aktive rettferdighet. Ganske visst burde jeg eie og praktisere den, men jeg slår fast at selv om jeg hadde eiet og praktisert den, kan jeg ikke sette min lit til

den eller møte fram for Guds domstol med den. Derfor setter jeg meg selv bortenfor alt som heter aktiv rettferdighet, både min rettferdighet og den rettferdighet som hører Guds lov til og klynger meg ganske enkelt til den passive rettferdighet, nådens, barmhjertighetens og syndsforlatselsens rettferdighet.»

Den er kort og godt Kristi og Den Hellige Ånds rettferdighet, en rettferdighet som vi ikke realiserer, men bare tar til etterretning, som vi ikke eier, men bare tar imot når Gud Fader gir oss den gjennom Jesus Kristus.

(Fra innledningen til Den store galaterbrevskommentaren.)

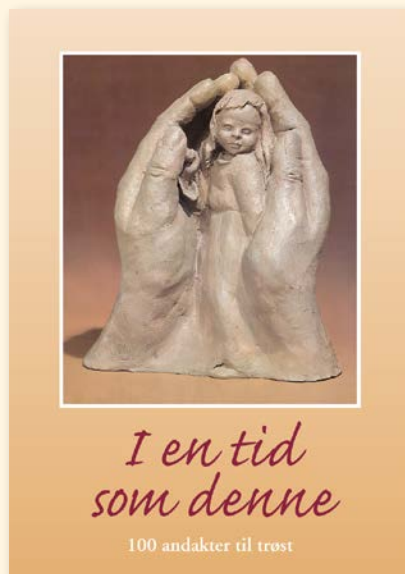
Andaktsbøker

Gleden i Gud

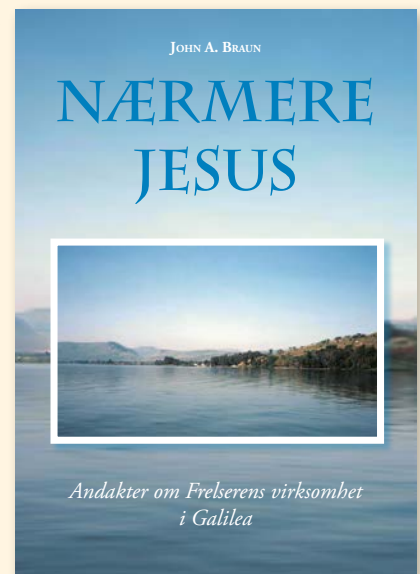
av Theodor Reuter

Familieandaktsbok som bygger på Luthers lille katekisme..... kr. 75,-

I en tid som denne

En samling med 100 trøsteandakter som bygger på tekster fra Det gamle testamentet. .... kr. 95,-

Nærmere Jesus

av John A. Braun

Andakter om Frelserens virksomhet i Galilea ..... kr. 100,-

Bøkene bestilles fra:

Forlaget Scriptura, Solåsv. 20, 4330 Ålgård

E-post: egil.edwardsen@luthersk-kirke.no – Porto kommer i tillegg.

ROMERBREVET - KAPITTEL 4

Abraham og David som illustrasjon på læren om rettferdiggjørelse ved tro - Rom 4,1-8

AV EGIL EDVARSEN

I kapittel 4 vil Paulus vise for sine lesere at læren om rettferdiggjørelsen ved tro uten lovens gjerninger som han har framstilt i 3,21-31, har sin fulle støtte i Det gamle testamente. Han holder fram to viktige eksempler på dette, nemlig Abraham og David. Begge bekrefter at mennesket blir rettferdiggjort ved tro uten lovgjerninger.

For det naturlige mennesket er læren om rettferdiggjørelse ved tro alene uforståelig og utenkelig. Det naturlige mennesket vil frelse seg selv ved hjelp av egne gjerninger. Troen på at vi på en eller annen måte må frelse oss selv, er noe som er typisk for alle mennesker. For jødene var Paulus' lære radikal. Derfor er det viktig for ham å vise at dette er ingen ny lære, men det er den samme frelsesvei som Gud fra gammelt av har åpenbart i sitt ord.

«Hva skal vi da si om Abraham, vår stamfar? Hva oppnådde han etter kjødet?» spør Paulus i vers 1.¹

¹ En liten oversettelsesmerkning: Den nye norske oversettelsen av 2011 har utelatt uttrykket «etter kjødet», men dette fins med i grunnteksten og må derfor også oversettes. Svenska Folkbibeln oversetter «genom gärningar» med en tilhørende fotnote: «Ordagrant: 'på köttets väg'».

Ifølge Paulus er Abraham vår stamfar. På hvilken måte er han stamfar? Dette skal vi komme nærmere inn på når vi kommer til vers 16ff i dette kapitlet. Der framgår det tydelig at Abraham er stamfar til alle troende. Les også Matt 3,9 og Joh 8,39-44!

Ettersom Abraham er stamfar til alle troende, gjelder alt det som Skriften sier om Abraham og hans tro, alle troende til alle tider. Det som gjelder for stamfaren, gjelder også for hans etterkommere. Som stamfarens tro er, slik må også etterkommernes tro være.

Paulus spør altså: Hva har Abraham oppnådd «etter kjødet», dvs. ved sine gjerninger ut fra sin naturlige utrustning? Ble han rettferdiggjort for Gud ved dem? I så fall hadde han noe å rose seg av. «Men overfor Gud har han ikke det,» skriver han (vers 2).

At Paulus med uttrykket «etter kjødet» mener alt det mennesket er og gjør i seg selv, finner vi bl.a. av Fil 3,3ff. Der bruker han samme uttrykk, men forklarer samtidig hva det betyr. Det betyr ikke bare hele hans jordiske posisjon og at han er omskåret og tilhører det rette folket, men det betyr hele hans religiøse fromhet og nidkjærhet for

loven. Ingenting av dette betydde noe for Gud. For hadde det betydde noe, så hadde Paulus hatt noe å rose seg av, noe han uttrykkelig sier at han ikke hadde. Med andre ord: Når det gjelder alt det vi mennesker er og gjør i oss selv, er ingenting av dette nok til at vi kan bli rettferdiggjort for Gud.

Legg merke til at Paulus sier at han ikke hadde noe å rose seg av for Gud. For mennesker hadde han kanskje noe å rose seg av. Han hadde jo brutt opp fra sitt hjemland for å dra til det landet Gud hadde lovet ham. Han adlød Gud og ville også ha ofret sin egen sønn, Isak, om ikke Gud hadde stoppet ham. I 2 Krøn 20,7 kalles han «Guds venn». Så i menneskers øyne var det ikke mye å utsette på ham, og på grunnlag av hans gjerninger og hans liv virket det som han var en god kandidat til frelsen.

Men for Gud hadde han ingenting å rose seg av. Hvorfor ikke? Fordi Skriften sier at det bare er ved å tro på Gud at en kan regnes som rettferdig for Gud. «Abraham trodde Gud, og derfor regnet Gud ham som rettferdig» (vers 3). Her siterer Paulus 1 Mos 15,6. Om Abraham hadde hatt en fullkommen rettferdighet i seg selv, hadde

ikke Skriften kunnet si at det var ved troen Gud regnet ham som rettferdig. For ved gjerninger fortjener vi nemlig rettferdigheten som en lønn (vers 4). Da får vi den ikke tilregnet som en gave av nåde.

Men «annerledes er det med den som ikke har gjerninger, men som tror på ham som erklærer den ugudelige rettferdig. Han får rettferdigheten tilregnet ved sin tro» (vers 5). Slik ble Abraham rettferdiggjort, og slik blir alle mennesker rettferdiggjort. Her er det enten eller. Loven og nåden utelukker hverandre som frelsesgrunner (se Gal 3,9-12).

Paulus sier at «Abraham trodde Gud». Hva trodde han på? Hva satte han sin lit til? I 1 Mos 15,4 lover Gud at Abraham skal få en sønn, en som var av hans «egget kjøtt og blod». Men han skulle ikke bare få en sønn, for i neste vers lover Gud at hans ætt skal bli så tallrik som stjernene på himmelen (1 Mos 15,5). I 17,4-6 sier Gud at Abraham skal bli «far til mange folkeslag». Dette løftet trodde Abraham på, men ikke bare det, han trodde også det Gud hadde lovet i 1 Mos 12,3, nemlig at «i deg skal alle slekter på jorden velsignes». Det løftet som Gud gir Abraham, er med andre ord et løfte om velsignelse. Gud skulle gjøre Abraham til far til et stort folk som skulle velsignes gjennom Abraham og hans tro. I stedet for Guds forbannelse som hviler over alle mennesker på grunn av synden, skulle mennesker velsignes gjennom Abraham og hans tro.

Abrahams tro var en tro på den kommende frelser, Messias. For det fantes ingen annen mulighet for at menneskene skulle bli frelst,

enn ved at Gud selv grep inn og frelste menneskene. Abraham ble rettferdiggjort ved å stole på Guds løfte om Frelseren. I Gal 3,6-14 viser Paulus at løftet som Gud gav

Abraham, får sin oppfyllelse i Kristus. Paulus skriver bl.a.: «Derfor blir de som tror, velsignet sammen med den troende Abraham. Men de som holder seg til lovgjeringer, er under forbannelse. For det står skrevet: Forbannet er hver den som ikke holder fast ved alt som står i lovboken, og gjør det den sier... Men Kristus

kjøpte oss fri fra lovens forbannelse da han kom under forbannelse for vår skyld... Slik skulle Abrahams velsignelse komme til folkeslagene i Kristus Jesus...» (Gal 3,9.13.14).

I himmelen skjer den endelige oppfyllelsen av Guds løfte til Abraham: «Deretter så jeg en skare så stor at ingen kunne telle den, av alle nasjoner og stammer, folk og tungemål. De sto foran tronen og Lammet...» (Åp 7,9).

I 3,26 skrev Paulus at Gud rettferdiggjør «den som tror på Jesus». Her i 4,5 er det bemerkelsesverdig at objektet for rettferdiggjørelsen er «den ugudelige». Med det menes ikke en bestemt ugudelig, men alle som passer til denne beskrivelsen. Det greske ordet betyr «gudløs, ond, vanhellig». Det er det samme uttrykket Paulus bruker i Rom 1,18 om dem som «holder sannheten nede i urett». Det er slike som mener at de ikke behøver respektere Gud som sin skaper. De fornektet ham. De tror ikke på ham. De tror ikke en gang at han eksisterer. Peter (2 Pet 2,5-6) og Judas (vers 15) bruker dette uttrykket for å be-

skrive slike som levde på den tiden da Gud sendte den store floden og de som bodde i Sodoma og Gomorra.

Når Paulus skriver at Gud rettferdiggjør «den ugudelige», lærer han at Guds rettferdiggjørelse er universell. Han sier at Gud frikjenner alle, til og med de som åpent forakter ham. I det neste kapitlet skal Paulus bruke dette uttrykket for å beskrive dem som Kristus døde for (5,6). Guds tilgivelse og Kristi stedfortredende lidelse og død gjelder alle mennesker. Det er denne barmhjertige Gud og Frelser de troende setter sin lit til. De troende tror at Gud er den som frikjenner og rettferdiggjør alle mennesker, og dermed også dem selv, uansett hvor store syndere eller hvor ugudelige de har vært.

David som illustrasjon på læren om rettferdiggjørelsen ved tro - Rom 4,6-8

Disse versene bekrefter det samme som de foregående, nemlig at Det gamle testamente lærer rettferdiggjørelse ved tro uten lovens gjerninger. Kong David representerte glanstiden for Israel som folk. Han blir i Bibelen framhevet både som stamfar for og forbilde på Messias.

Paulus sier at også David priser «et menneske salig når Gud regner det som rettferdig uten at det har gjerninger» (vers 6). Og så siterer Paulus fra Davids salme 32: «Salige er de som har fått sine lovbrudd tilgitt og sine synder skjult. Salig er det mennesket som Herren ikke tilregner synd» (vers 7-8; Salme 32,1-2).

La oss se litt på Salme 32! Det er den angrende kong David som taler. Han tenker på de grove synder han har gjort. Først var han ubotferdig og ville ikke innse sine synder. Han prøvde å bortforklare dem og ignorere dem. Men det nyttet ikke. Nå innrømmer han: «Så lenge jeg tidde, ble mine knokler tæret bort mens jeg stønnet hele dagen. For dag og natt lå din

hånd tungt på meg. Min livssaft svant som i sommerens hete» (vers 3-4). I stedet gjorde han det eneste som nytter: «Da bekjente jeg min synd for deg og skjulte ikke min skyld. Jeg sa: 'Jeg vil bekjenne mine lovbrudd for Herren.'» Hva skjedde? David sier til Herren: «Og du tok bort min syndeskyld.» Gud tilgav David hele hans store syndeskyld. Og David har lært den viktige sannheten at «salig er den som får sine lovbrudd tilgitt og sine synder skjult! Salig er det menneske

som Herren ikke tilregner skyld, som er uten svik i sin ånd» (vers 1-2).

Legg merke til hvordan Paulus med tilslutning av David i Salme 32 beskriver rettferdiggjørelsen. Han beskriver den som en ikke-tilregning eller fraregning av skyld, og som en tilregning av rettferdigheten. Legg også merke til at Paulus ikke engang nevner troen i disse versene, men slår ganske enkelt fast at Gud rettferdiggjør uten å kreve gjerninger først. For tredje gang i

det korte avsnittet 3,21-4,8 bruker han preposisjonen *choris* = «uten, uavhengig av» for å vise at lovens gjerninger er utelukket i rettferdiggjørelsen: «Men nå er Guds rettferdighet... blitt åpenbart uavhengig av loven» (3,21). «For vi hevder at mennesket blir rettferdig ved tro, uten lovgjerninger» (3,28). Gud regner mennesket rettferdig «uten at det har gjerninger» (4,6).

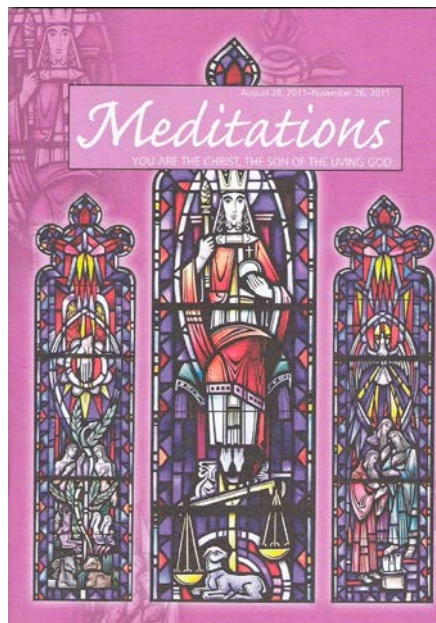
(forts.)

ANDAKTSHEFTET «MEDITATIONS»

«Fra *Meditations*» pleier det å stå under den korte andakten som vi pleier å trykke på baksiden av Bibel og Bekjennelse. Vår amerikanske søsterkirke Wisconsinsynoden har i snart 60 år gitt ut andaktsheftet *Meditations* med fire nummer pr år. Utfra Guds ord får leseren hver dag trøst og veiledning med evangeliet om Jesus Kristus i sentrum. Etter hver andakt foreslås det bibeltekster som følger en bibelleseplan der man leser gjennom hele Bibelen på ett år. Lengst bak i heftet fins det daglige morgen- og aftenbønner, særskilte bønner for den aktuelle tiden i kirkeåret og bønner for ulike anledninger.

På omslagets innside skriver redaktøren, som for tiden er pastor Curtis A. Jahn, en kort hilsen. I det siste heftet skriver han:

Få nyheter varmer hjertene våre mer enn de som handler om vellykkede redningsaksjoner: en familie blir reddet ut av brennende hus av brannfolk; en som holder på

å drukne, blir reddet av en tilfeldig forbigående; et kidnappet gissel blir reddet av politiet etc. Men uansett hvor mye slike historier varmer oss i hjertet, blekner de i sammenligning med den største redningsoperasjonen av alle, nemlig Guds redning av fortapte og fordømte syndere fra evig død og pine. Om og om igjen blir vi grepet av å høre om hvordan Gud utførte sin redningsoperasjon for oss ved Jesus Kristus. Det får oss til å gjøre Jesajas ord til våre egne: «Se, Gud er min frelse» (12,2).

Andaktene i dette heftet hjelper oss til å reflektere over hvordan Gud utførte sin redning av oss alle, slik at vi svarer med lovsang: «Se, Gud er min frelse!»

De som leser engelsk og ønsker å abonnere på *Meditations*, kan gjøre det via internett på følgende adresse: <http://online.nph.net/s-1686-700-meditations-daily-devotional.aspx>

BE

Gud og det onde

AV OLA ÖSTERBACKA

«Når vi tar imot det gode fra Gud, skulle vi da ikke også ta imot det vonde?» (Job 2,10)

Hvis Gud er allmektig, hvordan kan han da tillate så mye vondt i verden? Er han da ikke også kjærlighetens Gud?

Slike spørsmål er blant de vanligste unnskyldningene for å ta avstand fra troen på Gud. Man forutsetter at den Gud man skal tro på, må se ut på en bestemt måte. Det er mennesket selv som bestemmer sitt gudsbilde.

Når vi spør Bibelen til råds, må vi konstatere at det er mange spørsmål som forblir ubesvarte. Gud har åpenbart for oss det vi behøver å vite. Men han har valgt å la en del spørsmål få stå åpne. Gud er uransakelig (Rom 11,33).

Spørsmålet om Gud og det onde, det såkalte *teodicé-problemet*¹, hører med i denne kategorien. Bibelen inneholder riktignok en del undervisning som kan hjelpe

oss et stykke på vei. Men noe uttømmende svar gir Bibelen ikke på dette spørsmålet.

For den som ønsker å trenge dypere inn i dette enn vi har anledning til å gjøre her, anbefales Leif Anderséns bok *Gud, varför sover du?*

Dualismen

Først kan det være bra å si litt om et begrep som forekommer innen teologien og filosofien.

Mange religioner er *dualistiske*². De lærer at det fins to gudevesener, en god skapergud og en ond ødelegger. Typisk er for eksempel de gamle persernes gode *Ohrmuzd* og den onde *Ahriman*. Kinas urgamle naturfilosofi regner med en grunnleggende kontrast mellom urkrefte *yin* og *yang*. Den førstnevnte er mannlig, hard, lys og aktiv, mens den andre er kvinnelig, myk, mørk og passiv.

Kristendommen lærer at det fins en Gud, som har skapt alt. Han er god og allmektig. Men djevelen,

da? Er han den andre polen i et dualistisk system?

I fortellingen om Job nevnes det hvordan djevelen (Anklageren) skaffer seg tillatelse fra Gud til å slå den rettferdige Job med lidelser og plager (Job 1,6ff). Der er det viktig å legge merke til hvordan djevelens makt til å ramme med lidelser avgrenses av Gud. Gud lar det onde skje, men bare så langt han tillater, ikke lenger. Gud bevarer sin overhøyhet i forhold til djevelen.

Jesus beskrev sin forestående død som en dom over denne verdens fyrste (Joh 12,31). Da skulle det gå i oppfyllelse, det Gud sa til slangen etter syndefallet: Kvinnens ætt skulle ramme slangens hode (1 Mos 3,15). Åpenbaringsboken beskriver hvordan den store dragen ble kastet ned fra himmelen og ble henvist til jorden, der han går omkring med stor vrede (Åp 12,9).

Ifølge Bibelen er det klart at Gud er helt *suveren*. Det fins ingen svakhet hos ham, og vi behøver ikke være engstelige for at han skulle lide nederlag i kampen mot djevelen. Seieren er allerede

1 TEODICÉ: Tanken på det ondes forhold til en allmektig Gud.

2 DUALISME: En tro på to motsatte grunnprinsipp i tilværelsen – det gode og det onde.

vunnet. *Kristendommen lærer ingen dualisme.*

De lutherske bekjennelsesskriftene (Den augsburgske bekjennelse, art. 1). tar tydelig avstand fra dualismen i den form den forekom for eksempel hos *manikeerne*³.

Disse lærte at det fins to opprinnelige krefter eller urprinsipp i tilværelsen: *Ånden* er substansen for det gode, og *materien* er substansen for det onde. Denne idéen stammer fra gresk filosofi.

Det onde må tjene Gud

Her i livet får vi aldri svar på spørsmålet om hvorfor Gud tillater det onde. Men vi kan ane deler av svaret:

Først må vi slå fast at *Gud ikke*

³ MANIKEISMEN: En sekt oppkalt etter personen Mani på 200-tallet. Den så på det onde som en selvstendig makt ved siden av Gud.

har skapt eller villet det onde. Han skapte verden i en perfekt tilstand, «*det var svært godt*» (1 Mos 1,31).

At det onde kom inn i verden etter skapelsen er et faktum. Men vi vet ikke når frafallet skjedde. Peter nevner «engler som hadde syndet» og som *ble styrtet ned* i avgrunnen (2 Pet 2,4). På en lignende måte beskriver også Judas de onde englenes frafall (Jud 1,6). Men vi får ikke vite nærmere detaljer.

Da syndefallets dag kom, fantes der i paradiset en slange, en *djevel*. Siden den gang har verden ikke vært den samme. Djevelen kjemper mot Gud, og han gjør det med meget avanserte metoder. Det virker som han har stor makt. Uten å regne med en djevel blir det umulig å forklare all ondskaper som fins.

Gud setter en grense for djevelens muligheter, som vi så tidligere i Jobs bok. Vi skal være på vakt mot ham og ta ham på alvor, men vi behøver ikke å være redde for at han skal beseire Gud.

Framfor alt skal vi sette vårt håp til at Gud alltid utnytter og vender det onde for sine gode formål.

Vi vet at alt tjener til det gode for dem som elsker Gud (Rom 8,28).

Også Job fikk oppreisning til slutt, etter sine voldsomme plager. Josef, Jakobs sønn, ble utsatt for den skammeligste urett, men Gud tenkte alt til det beste og reddet hele slekten hans gjennom de onde planene mot Josef (1 Mos 50,20). Og Jesus selv måtte gjennomgå lidelsene sine for at Gud ved ham skulle kunne frelse den onde verden.

(Fra boken *Hoppets bekjennelse*)

LBK på internett

www.luthersk-kirke.no

Andakter • prekener • foredrag • program for gudstjenester • m.m.

«FRELS OSS FRA DET ONDE»

LBK i Sverige står som arrangør og vert for årets konferanse i KELK-Europa. KELK står for Den Konfesjonelle Evangelisk-Lutherske Konferanse, en sammenslutning av lutherske bekjennelseskirker over hele verden, som LBK i Sverige, Norge og Finland er medlem av. Årets europeiske konferanse finner sted på Hjortsbergagården utenfor Alvesta i Sverige den 5-7 juni 2015. I de seks

foregående konferansene har temaet vært bønnene i Fadervår, og i år er det bønningen «Frels oss fra det onde» som er tema. Konferansen er åpen for alle interesserte.

Ytterligere opplysninger om konferansen kan fås ved henvendelse til KELK-Europas sekretær, pastor Øyvind Edvardsen, oyvinded@yahoo.com .

Et liv i kjærlighet

AV JOSLYN MOLDSTAD

Lev i kjærlighet, slik Kristus elsket oss og ga seg selv for oss som en offergave, en velluktende duft for Gud. Efeserne 5,2

«Å, Sara!» ropte Jenny, da hun så den vakre nattbordslampen av glass falle i gulvet med et brak. «Du knuste den! Jeg klarer aldri å lime alle de bitene sammen igjen.»

«Jeg mistet balansen da jeg prøvde å få tak i en bok oppe på hyllen, Jenny. Unnskyld, jeg er så lei meg,» sa hun, mens hun tørket bort en tåre.

«Det var bestemor sin veldig gamle lampe. Vi kan aldri erstatte den.»

Sara sto med bøyd hode og nikket. «Jeg vet det. Vær så snill å tilgi meg. Jeg skal gjøre opp for meg, jeg vil gjøre mange tjenester for deg, jeg skal vaske og gjøre annet husarbeid istedenfor deg.»

«Jeg tilgir deg, Sara,» sa Jenny. «Det går bra.»

I ukene som fulgte, hjalp Sara Jenny med alle slags oppgaver. Hun redde opp sengen til Jenny, tømte søppelbøtten hennes, støvsugde, vasket og ryddet for henne, og mange andre ting.

Jenny satt og gjorde lekser en kveld, da Sara stille begynte å tørke støv av møblene på soverommet.

«Sara!» ropte Jenny. «Hvis du tørker støv av skrivepulten min én gang til, kommer jeg til å bli sprø.»

«Okei, da,» mumlet Sara. «Jeg ville bare prøve å gjøre det godt igjen etter at jeg knuste lampen din.»

«Jeg vet det, Sara,» svarte Jenny, «men du kan tørke og tørke til evig tid uten at lampen blir hel igjen.» Jenny stanset opp da hun merket hvor lei seg søsteren ble. «Men det er greit, for jeg har jo tilgitt deg.»

«Jeg tror deg,» sa Sara. «Men jeg ville bare du skulle vite hvor lei meg jeg er for det som hendte.»

Lampen til Jenny kan minne oss om Guds bud og hva som skjer når vi bryter dem. Når vi stjeler eller jukser, lyger eller sier slemme ord til noen, kan vi ikke forandre på det etterpå. Vi har brutt mot Guds bud, og det som er gjort er gjort. Læreren eller foreldrene våre gir oss kanskje en straff, men den tar ikke bort skammen på grunn av det vi gjorde. Tenk på en fange i fengselet. Etter han er ferdig med å sone straffen sin for mord, blir han satt fri. Kanskje han tenker at han nå har betalt det han skyldte, etter å ha sittet i fengsel så lenge. Men offeret hans er fortsatt død og en familie sørger fremdeles på grunn av mordet.

Hvor mye vi enn strever med å prøve å gjøre opp for syndene våre, blir det aldri nok til å ta dem bort. Bare Jesus var hellig og syndfri, slik at han kunne klare å betale den store syndegjelden vår. Han satte alle bitene sammen igjen, alt det vi hadde ødelagt. Han gjorde det ved å leve et hellig og syndfritt liv for oss, lide og dø for oss, og stå opp igjen. Bare Jesus har makt til å tilgi syndene våre slik at det blir som om hans hellige bud aldri var blitt brutt.

De gode tingene vi gjør for hverandre bør ikke gjøres som en betaling for syndene våre; Jesus har allerede betalt for dem. Vi skal leve i kjærlighet til hverandre som en takk til Jesus, han som elsket oss så høyt at han levde og døde for oss.

BØNN. Kjære Jesus, takk for at du har tilgitt meg alle syndene mine. Jeg kunne aldri klare å gjøre opp for meg selv om jeg skulle holde på hele livet. Hjelp meg å elske menneskene rundt meg slik som du har elsket meg! Amen.

Fra andaktsheftet *A Few Minutes With Jesus. Family Devotions.*

BIBEL OG BEKJENNELSE

utgis av Den Lutherske Bekjennelseskirke.
ISSN 0806-5365

Bladet kommer ut med fire nr. pr. år.

Frivillig abonnementsavgift kr 150,- pr. år.

Redaksjon:

Egil Edvardsen (ansv. red.), Birgitta Erlands-
son (red.sekr.), Birgit Johannessen, Kjell
Petter Bakken og Tor Jakob Welde.

Redaksjonens adresse:

Solåsveien 20, 4330 Ålgård.

E-post: egil.edvardsen@luthersk-kirke.no

Internett: www.luthersk-kirke.no

Bankgiro: 3361 16 43948.

Ekspedisjon: Omega trykk, 4016 Stavanger.

DEN LUTHERSKE BEKJENNELSES- KIRKE (LBK)

• Den Lutherske Bekjennelseskirke er en evangelisk-luthersk kirke som tror at Gud har gitt hele verden det glade budskap om den forsoning som har skjedd i Kristus. Vi tror at Jesus Kristus er sann Gud, at han er blitt menneske for vår skyld, levd et liv uten synd, lidt og dødt i vårt sted og oppstått fra de døde. Vi tar imot denne forsoning gjennom troen, får tilgivelse for alle våre synder og har løfte om evig liv sammen med Gud. Hensikten med vår kirkes eksistens er å føre videre dette glade budskap, og samles omkring forkynnelsen, dåpen og nattverden for å vokse i den tro vi har fått av Gud.

• Vår kirkes tro har en eneste grunnvoll, nemlig det Ord som Gud har gitt oss i Det gamle og nye testaments hellige skrifter. Det er Gud selv som har inspirert de menneskelige forfatterne av Bibelens 66 bøker, og derfor må disse skrifter ikke betraktes som menneskelige produkt, men som Guds eget ord. Bibelens ord er den eneste normen for sann kristen lære. Vi tror at Bibelen må leses ut fra dens egenart og karakter. Poesi må leses som poesi, historie som historie, og så videre.

• Vi bekjenner oss til de lutherske bekjennesskriftene som er samlet i Konkordieboken fra 1580, ettersom vi har funnet at de overensstemmer helt med vår kirkes eneste grunnvoll, Bibelen.

• Vår tro er ikke ny, men har funnes i alle tider, der mennesker har tatt imot Guds ord og rettet seg etter det. Fordi vi vet at vi er store syndere for Gud, behøver vi Guds ords rene og klare undervisning der tilgivelse og oppreisning gis oss i forkynnelsen av Jesu forsoningsverk.

• LBK deler tro og kirkefelleskap med KELK, Den konfesjonelle evangelisk-lutherske konferansen, som består av 20 medlemskirker rundt omkring i verden, blant annet Evangelisch-Lutherische Freikirche i Tyskland, Evangelical Lutheran Synod og Wisconsin Evangelical Lutheran Synod i USA. I alt er vi omkring en halv million kristne i dette internasjonale fellesskap. Det er vårt håp at flere skal komme med i vårt fellesskap der Frelseren Jesus og syndenes tilgivelse alltid står i sentrum.

Velkommen til

DEN LUTHERSKE BEKJENNELSESKIRKE KIRKEMØTE 2015

Utsyn Ungdomssenter, Finnøy – 17-19 juli 2015

Fredag 17 juli

- 12.00 Lunsj
- 13.00 Bibeltime v/Seth Erlandsson: *Lov og evangelium hos Jesaja*
- 15.00 Kaffemåltid
- 16.00 Korøvelse
- 17.00 Bibeltime v/Tor Jakob Welde: *Lov og evangelium i Det nye testamente*
Parallelt: Barneundervisning
- 18.30 Kveldsmat
- 19.30 Kveldsgudstjeneste v/Øyvind Edvardsen

Lørdag 18 juli

- 08.30 Frokost
- 09.30 Morgenandakt v/David Edvardsen
- 10.00 Kirkemøte
- 12.00 Middag
- 14.30 Korøvelse
- 15.30 Kaffemåltid
- 16.00 Bibeltime v/Ingvar Adriansson: *Lov og evangelium hos Luther*
Parallelt: Barneundervisning
- 17.00 Bibeltime v/Seth Erlandsson: *Herrens lidende tjener - Jesaja 53*
- 18.30 Kveldsmat
- 19.30 Kveldssamling. Kveldsandakt v/Egil Edvardsen
- 20.30 Kveldskos med grilling og leker.

Søndag 19 juli

- 09.00 Frokost
- 10.00 Høymesse v/Egil Edvardsen. Tale av Ingvar Adriansson
- 12.00 Middag

Påmelding til Kjell Petter Bakken **innen 30. juni.**

E-post: petter@omegatrikk.no - Tlf: 934 77 004.

Døgnpris for voksne er kr. 550,- pr. person.

Døgnpris for barn 3–12 år er kr. 330,-

Døgnpris for barn 13–17 år er kr. 415,-

Familiepris pr døgn er kr. 1.760,-.

For lunsjmåltidet fredag kl 12 blir det et tillegg på
kr 100,- pr voksen og kr 50,- pr barn.

Det er dyner og puter til hver seng. Leie av sengetøy
m/håndklær koster kr 100,- pr seng.

Her kan du se en presentasjonsvideo av Utsyn:

<http://www.nlm.no/nlm/leir/leirsteder/utsyn-ungdomssenter>

B

Porto betalt
ved innleveringen
PP.
Norge/Norvège

RETURADRESSE:

Bibel og Bekjennelse, Solåsveien 20, N-4330 Ålgård

Befriidd fra denne verdens lidelse

*«På den tiden la kong Herodes hånd på noen i menigheten og fór hardt fram mot dem. Jakob, bror til Johannes, ble henrettet med sverd»
(Apg 12,1-2).*

FØR JESUS GIKK TIL KORSET, advarte han disiplene sine om at de skulle bli forfulgt, hatet og til og med dømt til døden for hans navns skyld. Da kong Herodes grep Jakob og henrettet ham med sverd, gikk Jesu ord i oppfyllelse.

Hvordan kunne Jesus la slike ting som dette hende, han som triumferte på påskedagen og åpenbarte seg for disiplene med ordene «Fred være med dere»? Jakob var bror til Johannes, den disippel som Jesus elsket. Uten å tvile forlot Jakob sin far og sitt arbeid for å følge Jesus. Han fikk være med Jesus opp på forklarelsens fjell og inn i Getsemane-hagen. Jakob gikk til de fortapte sauene i Israel og forkynte Guds rike. Han vitnet om Jesus på pinsedagen. Han kunne ha gjort så mye mer om han hadde fått leve. Så hvorfor lot Jesus en så tragisk død, utført av denne grusomme kongen, få ramme en så brennende og trofast etterfølger?

Denne skjebnen rammer fortsatt kristne i mange land i dag. Kirkene deres blir brent ned. De blir torturert, halshogd eller skutt. I vårt land er det veldig sjelden at noen mister livet på grunn av religiøs overbevisning. Likevel får mange av

oss erfare lignende tragedier: En trofast Kristi etterfølger dør altfor tidlig. En kristen mann i femtiårsalderen dør av hjerteinfarkt. En nygift kristen kvinne omkommer i en bilulykke. Et kristent barn tas ut av denne verden på grunn av leukemi. Hvorfor lar Jesus slike ting skje?

Jesus – vår Jesus – vil gjøre oss frie. Det er ikke sikkert at han gjennom et under lar oss slippe å bli rammet i denne verden. Han vil til slutt gi oss den typen frihet som han ga Jakob. Han lot Jakob få sovne inn i døden for å våkne til et evig liv. Han befriidd ham fra denne verdens lidelse for at han skulle få være i den himmelske saligheten. Han ga ham frihet fra forfølgelse og sverd for at han skulle få være hos ham som ble slaktet for oss.

Må Gud hjelpe oss til å vente med iver på denne friheten som vi en dag skal få erfare sammen med Jakob – friheten med vår oppstandne Herre!

Oppstandne Frelser, bevar meg i troen på deg inntil dødens dag, og gi meg av nåde livets krone. Amen.

(Fra «Meditations»)